

титни жилки. Къмъ Клисурата гнайситѣ преобладаватъ, а къмъ Рахманларе преобладаватъ, по склоноветѣ на Стара-планина, гранито-гнайситѣ. Сжщитѣ кристалинни шисти излизатъ отъ Паскалъ къмъ Веженъ, както и въ Рахманларския Балканъ.

Въ архайския теренъ на Етрополско-Златишкия Балканъ излизатъ и разни гранити, като амфиболъ-гранити, биотитъ гранити, биотитъ-амфиболъ гранити, диорити, диоритни порфирити и пр.

Продължението на кристалиннитѣ шисти забелязва се къмъ билото на Троянския проходъ, източно отъ Текия и въобще въ най-високитѣ части на Централния Балканъ. Отъ сжщитѣ се отдѣля единъ клонъ, който покрай Сопотския манастиръ Св. „Спасъ“ и северно отъ с. Арапово се направлява по южнитѣ поли на Стара-планина къмъ Мало-Село (Калоферско), гдето сж застѣпени особено гранито-гнайситѣ. Най-голѣмитѣ височини въ този Балканъ, като Фердинандовъ върхъ (Юмрукъ-чалъ), Росалито поле, Мара-гедикъ и др. сж съставени отъ напукани кристалиннолистести скали отъ кварцошистовъ типъ безъ слюда. Сжщитѣ сж и къмъ Амбарица, Вѣнцитъ и Саржгьолъ, но между тѣхъ има още сиви и зеленикави шисти

Въ тая частъ на Балкана не рѣдко гнайситѣ съдържатъ и прослойки отъ черни палеозойски шисти.

По южнитѣ поли на Чуфадарица къмъ Митиризово особено добре сж представени мусковитнитѣ и особено двуслюднитѣ гнайси, които съдържатъ гнайсови и пегматитни жили. Гнайситѣ се простиратъ къмъ изтокъ до рѣка Тунджа, достигатъ до калоферското гранитно землище, а къмъ Ново-Село тѣ преминаватъ въ типиченъ гранитъ-гнайсъ

Между Калоферската и Шипченската планини по високитѣ части на Мазалатъ откриватъ се и зърнесто — ивичести гнайси. Сжщитѣ съ нѣкои измѣнения се откриватъ на изтокъ отъ село Енина и гр. Казанлъкъ; но тукъ, между кристалинношистовитѣ скали особено, изпъкватъ зърнеститѣ гнайси, сивитѣ гнайси, мусковитнитѣ гнайси и др., а на изтокъ отъ Лаханлийския (Джбовския) проходъ, както и къмъ Хаинския проходъ не сж рѣдки и гранито-гнайситѣ. Кристалиннитѣ шисти по южнитѣ склонове на Стара-планина достигатъ до Твърдишкия проходъ гдето тѣ изклиняватъ.